

[Handelsministeren.]

anden Maade, end Lovforslaget forudsætter, at kunne gribe ind overfor Sukkerfabrikerne.

Ja, dermed har jeg, tror jeg, i det væsentlige svaret paa, hvad der er sagt; jeg tror i hvert Fald, jeg har svaret paa det, som der er nogen særlig Grund til at svare paa, og idet jeg endnu en Gang takker for Tilslutningen til Lovforslaget, anbefaler jeg det til den hurtige Behandling, som der fra alle Sider er givet Tilsagn om.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Hartvig Frisch: Jeg skal tillade mig, at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Anden Næstformand (Parkov): Der er fremsat Ønske om allerede i dette Møde at træffe Bestemmelse om Udvalgets Sætningsætning. Hvis der ikke gøres Indsigelse herimod, vil dette Ønske blive imødekommet. (Ophold). Udvalget vil da blive nedsat nu.

Til Medlemmer af Udvalget valgtes: *Hartvig Frisch, Brøsemann, Fr. Andersen (Holbæk A.), Marinus Sørensen, Jens Sørensen (Smørum), Levinsen, A. M. Hansen, Andreasen (Forsinge), Clausager, Kyed, Himmelstrup, Duborg, Larsen-Badse, A. C. D. Petersen og Prieme.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4779), Fremsettelsen i Tidenden Sp. 3831).

Sagen sattes til Forhandling.

Levinson: Det foreliggende Forslag om Tillæg til Loven om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælper tilsigter at sikre Medhjælperen den fortjente Løn. Land-

brugskrisen har gjort den foreslaaede Ændring af Loven særdeles nødvendig, men alene motiveret af Krisen er Forslaget dog ikke. Efterkrigstidens hurtige Omflytning af Værdierne ogsaa i Landbruget har nemlig gennem flere Aar gjort en Lovgivning af denne Art paakrævet, og selv om Landbrugskrisen forholdsvis snart skulde ophøre, vil Bestemmelser i den foreslaaede Retning stadig være paakrævede.

Jeg forstaaer det foreliggende Forslag saaledes, at naar Medhjælperen ikke kan faa den i Henhold til Medhjælperlovens § 9 forfaldne Løn udbetalt, er han berettiget til enten i Henhold til Medhjælperlovens § 27 at forlade Pladsen, eller han kan, hvad der jo er Regelen, fortsætte Arbejdsforholdet, indtil dette efter § 21 med lovligt Opsigelsesvarsel kan bringes til Ophør, men i begge Tilfælde er efter de foreslaaede Bestemmelser den fortjente Løn sikret ham for Tiden fra 3 Maaneder før Udlægs Foretagelse samt i sidste Tilfælde den efter Udlægets Foretagelse fortjente Løn.

Er denne Betragtning rigtig, indeholder Lovforslaget et betydeligt Fremskridt fra de nugældende Forhold, men absolut Sikkerhed for den fortjente Arbejds løn giver det dog ikke. Paa Landet er det ikke almindeligt, at et fast Arbejdsforhold hæves, fordi Lønnen ikke falder prompte efter Reglerne; mange Medhjælperer anser det for en Æressag ikke at hæve paa Lønnen, før den paa Skiftedagen efter Coutume er forfalden, og i andre Tilfælde oparbejdes der ogsaa et stort Løntilgodehavende ved stadig delvis Henstandsgiven fra Medhjælperens Side, saa stort, at Medhjælperen til sidst føler sig bundet deraf til at fortsætte Arbejdsforholdet som den tilsyneladende bedste Mulighed for at faa den tilgodehavende Løn udbetalt til Slut. I saadanne Tilfælde er der efter det foreliggende Forslag heller ikke sikret Medhjælperen mere, end hvad der svarer til 3 Maaneders Løn. Det vil altsaa i Praksis sige, at saafremt Medhjælperen vil sikre sig den fortjente Løn, sikre sig, at han ikke taber noget af den, skal han kræve sig Lønnen udbetalt meget nøje efter Reglerne i Medhjælperlovens § 9.

Jeg vil være noget betænkelig ved at kræve en saa rigoristisk Optræden fra Medhjælperens Side overfor Husbonden. Ved det halvaarlige Fæste er den maanedlige Lønudbetaling knap endnu saa stærkt indarbejdet paa Landet, at en saadan Optræden fra Medhjælperens Side vil kunne passere uden ret stærk Bitterhed hos Husbonden. Jeg henstiller derfor, at ogsaa disse Forhold